

ГРОЗДАНА.

Азъ ся чуждъ за памтението на Софія, тъй сѣщо
жакто и на наукѣтъ ѝ.

СОФІЯ.

Много сте добра, драга сестро; но трѣбва да ся
чудите само на грыжѣтъ, коѣто имѣ учителката да
мя научи.

УЧИТЕЛКА.

Твърдѣ съмъ ви одѣжена, драга моя, за при-
знателността, коѣто имате, на моитѣ грыжы. Истина
е че азъ не съмъ нищо жалила, за да ви направѣ до-
бра и искуствна; но трѣбва и да прѣпознаѣ сѣщо че
и вый чрѣзъ вашѣтъ пріимливостъ и вашето прилѣ-
жаніе сте направили работѣтъ ми пріятнѣ.

МИЛКА.

Азъ бихъ дала сичкитѣ свѣтовны работы, ако
быхте могли да похвалите толко и мене.

УЧИТЕЛКА.

Туй е твърдѣ лесно, драга; вый само глѣдайте
да ся поправите: азъ никога не съмъ тъй благодарна,
освенъ когато праведно хвалѣ; и да ви докажѣ че
казвамъ истинѣтъ, щѣ ви покажѣ тази вечеръ едно
писмо, което имахъ честѣтъ, да пріемнѣ отъ господжѣ
майкѣ ви. Тя ми забѣлѣжава, че ѝ е много драго за
доброто, което ѝ извѣстихъ за васъ въ моето послѣд-
но писмо, и че понеже сте станали наметни тя ще
дойде на края на тритѣ мѣсецы да вы земе.

МИЛКА.

Ако ся върнѣ у дома си, азъ щѣ станѣ вътрѣ
въ едно годинѣ такава, каквато си бѣхъ и прѣди;